

gen, at vi skulle til at begynde for fra med Statsbanernes Administration der, hvor vi ere naaede frem indenfor Fagorganisationerne. Det kan dog vel ikke være Meningen, at naar en Statsfunktionærorganisation er vokset dertil, at den maa have en Mand til sit forretningsmæssige Arbejde, man saa fra Statsbanernes Side af den Grund vil nægte at have noget med ham at gøre? Jeg synes, at det Argument er lidt for søgt. Man har bekæmpet den bureaukratiske Opræden fra Administrationens Side i fordums Tid, og det fuldstændig med Rette. Jeg erindrer saa udmærket, at mange i det Parti, som har Hovedindflydelsen i denne Sal, have været med til saa stærkt som nogen at bekæmpe de bureaukratiske Tendenser, ikke mindst i Statsbaneadministrationen. Jeg mindes en tidligere Trafikminister, der mente, at Statsbanerne vare en Domæne, hvor han frit kunde skalte og valte. Og det var sikkert noget, der i væsentlig Grad bidrog til, at vi fik Systemskiftet i 1901. Men de Argumenter, som den højtærede Trafikminister halede frem fra Pulterkammeret, ere unægtelig Argumenter fra den antesystemskiftianske Periode. Naar en demokratisk Regering kommer til Roret, skulde man dog vel mene, at det Grundsyn, som skulde præge Demokratiet, maatte gøre sig gældende i alle Forhold. Det synes ikke at være Tilfældet med Statsbaneledelsen. Der sidder Bureaukratiet fremdeles i Højsædet og gør de gamle Argumenter gældende. Paa den Maade faa vi altsaa i eet Ord et Bureaudemokrati, men jeg vil dog henstille, om man ikke kunde se at stryge den første Del af dette Ord, saa Demokratiet blev tilbage.

Det er jo saa, at da den nuværende Formand for Funktionærorganisationen blev valgt, kunde man til Dels forudse, at hans Tjeneste for Organisationens med alt det Arbejde, som der hænger ved, vilde optage hans meste eller hans hele Tid, og han fik da ogsaa til at begynde med et halvt Aars Tjenestefrihed fra Statsbaneledelsens Side. Efter den Tid vilde man ikke give ham mere Tjenestefrihed, uagtet det vel ikke er noget helt sjældent, at enkelte indenfor Statsbaneledelsen faa Tjenestefrihed for deres Fornøjelses Skyld. Men man vilde som sagt ikke, og man sagde til denne Mand: Naar du af Omstændighederne tvinges til at ofre hele din Tid paa Organisationens Ledelse, saa for os gerne, men saa faar du ikke en Times Frihed mere. Jeg synes, det er om igen et af de mange Forsøg — ogsaa Forsøg,

der ere lykkedes — fra Overklassens Side paa at umuliggøre de Folk, der tale deres Kammeraters Sag. Men gaar man Spørgsmaalet helt igennem, er det i sidste Instans Spørgsmaalet om Organisationsretten, idet man hindrer Statsbanernes Funktionærer i at ordne sig, som det er nødvendigt for at faa det Arbejde gjort, der skal gøres for dem. Man har endda være saa føjelig i Statsbanefunktionærernes Organisation at slaa fast i Lovene, at Formanden ikke en Gang er Medlem af deres Hovedbestyrelse, at han ingen Stemmeret har i Hovedbestyrelsesmøderne, for netop at vise, at det er en Mand, der skal føre Forretningerne for Funktionærerne. Det har man gjort under Hensyn til, at man har tænkt sig, der kunde være visse formelle Vanskeligheder. Man vilde i hvert Fald gøre det saa let som muligt for Statsbaneadministrationen, saa at alt kunde gaa i den gamle Gænge.

Men saa siger den højtærede Minister: Det er jo efter min Forgængers Ordre! Ja, men hvem siger, det skal blive ved at gaa efter den samme Ordre? Naar Udviklingen fører det med sig — den organiske Udvikling, som der er talt saa meget om —, at Forholdene vokse, maa man selvfølgelig træffe andre Bestemmelser. Og her vil jeg dog antage, at man burde vente af den nuværende Trafikminister, at han ikke lader Generaldirektøren være ganske eneraadende i dette Spørgsmaal, men sætter sit demokratiske Sindslag ind som Indsats og siger: Her skal Skabet staa, Hr. Ambt, for alle have Lov til at organisere sig, og vi maa tale med de Mænd, som Folkene vælge til deres Ordførere. Det mener jeg, man havde Grund til at vente af den højtærede Trafikminister. Jeg klamrer mig fremdeles til det Haab, at det skulde være muligt at faa den højtærede Minister til at forandre Standpunkt, thi jeg kan ikke tro, at han vil gaa i Fodsporet efter de gamle, som i sin Tid, og i lang Tid med Held, bekæmpede Arbejdernes Bestræbelser for at organisere sig fagligt.

Derefter vil jeg gerne paa et enkelt Punkt korrigere den højtærede Justitsministers Udtalelser i Gaar om Russerne. Den højtærede Minister sagde, han vilde grumme nødig sende Russerne til Rusland, han vilde helst have dem til at forlade Landet og rejse til et andet Land, ikke Rusland. Dette sagde den højtærede Minister naturligvis for dog at dække noget over det grimme, der vilde være over hans Forhold i øvrigt, hvis han uden videre